

ΤΗ Θ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Μνήμη τῶν Άγίων Μαρτύρων Ὄνησιφόρου καὶ Πορφυρίου, καὶ τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ματρώνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ίστῳ μεν Στίχους σ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῶν Μαρτύρων.

Ὕχος πλ. δ'
Ω τοῦ παραδόξου

Μάρτυς Ἀθλητὰ μακάριε, Ὄνησιφόρε Χριστόν, τὸν Θεὸν ώμοιλόγησας, ἐναθλῶν στερρότατα, ἀνομοιόντων πρὸ βήματος, πληγὰς μαστίγων, καὶ γάρ ὑπήνεγκας, καὶ πυρακτώσεις, παντὸς τοῦ σώματος, ὅθεν στεφάνω σε, τῷ τῆς νίκης ἔστεψε, ζωαρχική, ὁ ζωαρχικότατος, χειρὶ πανεύφημε.

Μάρτυς Ἀθλητὰ Πορφύριε, ταὶς τῶν αἰμάτων βαφαίς, σεαυτῷ προσεπέχρωσας, πορφυρίδα χάριτι, καὶ δυνάμει τοῦ Πνεύματος, ἦν πὲρ φορέσας, ὕφθης λαμπρότατος, συμβασιλεύων τῷ βασιλεύοντι, μόνω Θεῷ ἡμῶν, εἰς αἰῶνας Ἐνδοξε, ὃν ἐκτενῶς, πάντοτε ἵκετευε, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Μάρτυρες ἀξιοθαυμαστοί, διὰ τὴν πάντων ζωήν, ἱερῶς θανατούμενοι, ἐπ' ἐσχάρας χαίροντες, φλογιζούσης ἡπλώθητε, καὶ προσδεθέντες, ἵπποις συρόμενοι, τὸ θεῖον τέλος, καθυπεδέξασθε, ὅθεν δοξάζεσθε, καὶ συμμακαρίζεσθε, ὑπὲρ ἡμῶν, πάντοτε δεόμενοι, Αειμακάριστοι.

Καὶ τῆς Ὁσίας Ὅχος δ'
Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Τῆς σαρκὸς τὰ σκιρτήματα, διὰ πόνων ἀθλήσεως, ἐμφιλοσοφώτατα καθυπέταξας, καὶ τῷ Χριστῷ ἡκολούθησας, Ματρῶνα οἰκήσασα, Ἀσκητῶν πανευσεβῶν, μέσον κατασβεννύουσα, ὑπεκκαύματα, ἥδονῶν θείοις ὅμβροις τῶν δακρύων, καὶ σφοδρότερον τὸν πόθον, τὸν πρὸς τὸν Κτίστην ἐξάπτουσα.

Ίερὸν φροντιστήριον, εἰς πολλῶν περιποίησιν, τῷ Θεῷ ἀνήγειρας χρηματίσασα, ναὸς τοῦ Πνεύματος Πάνσοφε, ψυχῆς καθαρότητι, καὶ ὡδῆγησας λαούς, πρὸς ἐπίπονα σκάμματα, τῆς ἀσκήσεως, καὶ προσήγαγες τούτους ὥσπερ προΐκα, σεσωσμένους τῷ Δεσπότῃ, μεθ' ὃν σὲ πίστει γεραίρομεν.

Αἱ νεάνιδες ἔστερξαν, τὸν νυμφίον καὶ Κύριον, τὴν διδασκαλία σου πειθαρχήσασαι, καὶ τῆς σαρκὸς παρωσάμεναι, τὸ χαῦνον ἐν πνεύματι, προθυμίᾳ τῶν παθῶν, εὐσεβῶς κατεκράτησαν, καὶ εἰσήχθησαν, μετὰ σοῦ εἰς νυμφῶνα τοῦ Νυμφίου, τὸν οὐράνιον Ματρῶνα, διὰ παντὸς εὐφραινόμεναι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἡ Θεὸν τὸν ἀχώρητον, ἐν γαστρὶ σου χωρήσασα, φιλανθρώπως ἄνθρωπον χρηματίσαντα, καὶ τὸ ἡμέτερον φύραμα, ἐκ σοῦ προσλαβόμενον, καὶ Θεώσαντα σαφῶς, μὴ παρίδης μὲ Πάναγνε, νὺν θλιβόμενον, ἀλλ' οἰκτίρησον τάχος καὶ παντοίας, δυσμενείας τε καὶ βλάβης, τοῦ πονηροῦ ἐλευθέρωσον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν Σταυρῷ ὡς ἔώρα σε, καθηλούμενον Κύριε, ἡ ἀμνὰς καὶ Μήτηρ σου ἐξεπλήττετο, καὶ Τὶ τὸ ὄραμα ἔκραζεν, Υἱὲ ποθεινότατε; ταύτα σοὶ ὁ ἀπειθής, δῆμος ἀνταποδίδωσιν, ὁ παράνομος, ὁ πολλῶν σου θαυμάτων ἀπολαύσας; Ἀλλὰ δόξα τῇ ἀρρήτῳ συγκαταβάσει σου Δέσποτα.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Εσπερινοῦ, καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ψάλλεται εἰς Κανων τῆς Ὁκτωήχου, καὶ τῶν Άγίων οἱ δύο παρόντες.

Ο Κανων τῶν Μαρτύρων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Φέρεις ὄνησιν σοὶς ἐπαινέταις Μάκαρ. Ἰωσήφ.

‘Ωδὴ α’ Ῥχος δ’

«Ἄσομαὶ σοὶ Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι ἔξῆγαγες λαόν, δουλείας Αἰγύπτου, ἐκάλυψας δὲ ἄρματα Φαραώ, καὶ τὴν δύναμιν».

Φέρουσα τοὶς πίστει σὲ εὐφημοῦσιν, ὄνησιν θείαν ἡ σεπτί, ἐφέστηκε μνήμη σου, ἐν ᾧ σὲ ἰκετεύομεν, Παμμάκαρ ἥμῶν μνήσθητι.

Ἐχων παρρησίας μεμεστωμένον, τὸν σὸν γενναῖον λογισμόν, ἀλόγου προστάγματος, ἥλόγησας θεόπνευστε, καὶ χαίρων Μάκαρ ἥθλησας.

Ῥώμη δυναμούμενος οὐρανίω, Ὄνησιφόρε πρὸς δεινά, ἔχώρησας βάσανα, καὶ πᾶσαν κατεπάλαισας, ἵσχὺν τοῦ πολεμήτορος.

Θεοτοκίον

Ἐστησας θανάτου τὴν τυραννίδα, ἀθανασίαν καὶ ζωήν, τῷ κόσμῳ κυήσασα, Χριστὸν τὸν λυτρωτὴν ἥμῶν, Παρθένε ἀπειρόγαμε.

‘Ο Κανὼν τῆς Ὁσίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τὸ τῆς Ματρώνης προφρόνως ἄδω κλέος. Ἰωσήφ.

‘Ωδὴ α’ Ῥχος πλ. δ’

«Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ πάντες λαοί, τῷ ἐν θαλάσσῃ Ἐρυθρᾷ, τὸν Φαραὼ βυθίσαντι, ὡδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται»

Τάξεσιν οὐρανίαις, πάντοτε συνκαὶ μεθέξεσι, θεϊκαὶς θεουσαμένη, τοὺς τιμώντας σε, σῶζε πρεσβείας σου.

὾λη τῷ θείῳ ποθῷ, περικαιομένη ὑπεκκαύματα, ἥδονῶν ψυχοφθόρων, ἐγκρατείας τοὶς ὅμβροις κατέσβεσας.

Τίμιον τοῦ Δεσπότου, σκεῦος ἄνεδείχθης ἐκκαθάρασα, τὴν καρδίαν Ματρῶνα, τῶν παθῶν τῆς σαρκὸς δι' ἀσκήσεως.

Θεοτοκίον

Ἡ κυήσασα κόσμῳ, θείαν σωτηρίαν καὶ ἀνάκλησιν, ταὶς πρεσβείαις σου σῶζε, τοὺς πιστῶς σοὶ προστρέχοντας Ἀχραντε.

Τῶν Μαρτύρων

‘Ωδὴ γ’

«Τόξον δυνατῶν ἡσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου».

Ἴσον τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι, Λόγον ἐν σταδίῳ, ὁμολογοῦντες οἱ Μάρτυρες, τρικυμίαν τὴν τῶν βασάνων, ἀνδρικῶς ἐναπεκούσαντο.

Στήσας ἀσφαλῶς τοὺς πόδας σου, Μάρτυς ἐπὶ πέτραν, ὁμολογίας καὶ πίστεως, ταὶς μάστιξιν, Ὄνησιφόρε, τῶν ἀνόμων οὐ σεσάλευσαι.

὾λω τῷ νοῖ μακάριε, Μάρτυς ἐκδημήσας, πρὸς Χριστὸν τὸν ποθούμενον, οὐκ ἡσθάνου τῶν ἐκ μαστίγων, ἀλγηδόνων Παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Νεῦσον Πάναγνε σωθήναι με, τὸν γὰρ θείῳ νεύματι, τὸ πᾶν περιάγοντα, ἐσωμάτωσας Θεὸν Λόγον,

ύπερ λόγον καὶ διάνοιαν.

Τῆς Ὁσίας

Σὺ εἶ τὸ στερέωμα

Τάβδω θείας πίστεως, παθῶν διέτεμες θάλασσαν, θείαις ψυχαὶς προοδοποιοῦσα, τὴν εὐθεῖαν διάβασιν.

Ὦφθης ἐγκαλλώπισμα, Μοναζουσῶν σαφῶς Πάνσεμνε, καὶ Μοναστῶν βίον κτησαμένη, καθαρὸν καὶ ἀμώμητον.

Νέκρωσιν ἐνδέδυσαι, φθοροποιῶν παθῶν Ἐνδοξε, καὶ τὸν ἐχθρὸν διὰ πολιτείας, εὺσεβοῦς ἀπεγύμνωσας.

Θεοτοκίον

Ὕνωται ἐν μήτρᾳ σου, ὁ πλαστουργὸς σαρκὶ Πάναγνε, μεῖνας ὁ ἥν, ὅπως τὸ εὖ εἴναι, τοὶς ἀνθρώποις δωρήσηται.

Ο Εἰρμὸς

«Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοὶ Κύριε, σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σὲ τὸ πνεύμα μου».

Κάθισμα τῶν Μαρτύρων

Ὕχος α' Τὸν τάφον σου Σωτὴρ

Πυρὶ τοῦ θεϊκοῦ, ἀναπτόμενοι πόθου, πυρὸς τοῦ αἰσθητοῦ, τὴ προσψαύσει οῦδολως, Μακάριοι ἐφλέχθητε, τὴν δὲ πλάνην ἐφλέξατε, καὶ συρόμενοι ἀνηλεῶς Ἀθλοφόροι, τὸ ἀοίδιμον, καθυπεδέξασθε τέλος, καὶ δόξης ἐτύχετε.

Δόξα... Τῆς Ὁσίας

Ὕχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Ἀνδρειοφρόνως λαθοῦσα τὰς τοῦ ἐχθροῦ, μεθοδείας Ματρῶνα πρὸς τὴν ζωήν, χαίρουσα προσέδραμες, ἀληθῶς τὴν ἐν πνεύματι, καὶ ἀκλινῶς τὸν δρόμον, θεόφρον τελέσασα, παρὰ Χριστοῦ ἐδέξω, τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, δθεν καὶ τὰ ῥεῖθρα, τῶν ῥαμάτων προχέεις, τοὶς πόθῳ γεραίρουσι, τὴν σὴν μνήμην ἀοίδιμε, Μοναζουσῶν τὸ καύχημα, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοὶς ἔορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Χαριστήριον αἰνον χρεωστικῶς, ὡς ἡ κήρα ἐκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοὶ Δέσποινα, ὑπὲρ πασῶν τῶν χαρίτων σου, σὺ γὰρ ὅφθης σκέπη, ὁμοῦ καὶ βοήθεια, πειρασμῶν καὶ θλίψεων ἀεὶ μὲ ἔξαίρουσα, δθεν ὡς ἐκ μέσου, φλογιζούσης καμίνου, ῥυσθεὶς τῶν θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω σοί, Θεοτόκε βοήθει μοί, πρεσβεύουσα τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθήναι μοί, σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δούλος σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτήν, ἡ Ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ. ἡλάλαζε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν, Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὄρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἵνπερ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε, Ἡ πιστῶς ἐκβοήσωμεν, Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοὶς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Τῶν Μαρτύρων

Ωδὴ δ'

«Δι' ἀγάπησιν Οἰκτίρμον τῆς σῆς εἰκόνος, ἐπὶ Σταυροῦ ἔστης, καὶ ἐτάκησαν ἔθνη, σὺ γὰρ εἶ Φιλάνθρωπε, ισχύς μου καὶ ὑμνησις».

Ἡ ἀστράπτουσα τῶν πόνων σου φωταυγία, Ὄνησιφόρε Μάρτυς, ἐφειλκύσατο πόθῳ, πίστει συναθλήσαι σοί, τὸν θεῖον Πορφύριον.

Συνωθήσαντες ἐσχάρα πυρακτωθείσῃ, προσεφαπλοῦσιν ἄμα, τοὺς Χριστοῦ στρατιώτας, χαίροντας οἱ

τύραννοι, καὶ ζέοντας πνεύματι.

Ίερεῖα ώς ὀλόκληρα Ἀθλοφόροι, καὶ καθαραὶ θυσίαι τῷ Δεσπότῃ τῶν ὄλων, χαίροντες προσήχθητε, διὸ μακαρίζεσθε.

Νουνεχῶς σε ἀνακείμενον τῷ Δεσπότῃ, προσλαλιὰὶ αἱ δόλιαι, ἀπατῆσαι οὐδόλως, ἵσχυσαν Πορφύριε, θεόφρον πανόλβιε.

Θεοτοκίον

Σωματούμενον ἐκύησας Θεὸν Λογον, ὁμοιωθῆναι Κόρη, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, βροτοὶ εὐδοκήσαντα, πανάμωμε Δέσποινα.

Τῆς Ὁσίας

Εἰσακήκοα Κύριε

Σταλαγμοὶς τῶν δακρύων σου, ἥρδευσας καρδίαν καὶ ἐγεώργησας, ἀρετῶν ἐκατοστεύοντα, Μακαρία στάχυν θεία χάριτι.

Πρὸς Χριστὸν ἐπερείσασα, τὰς τῆς διανοίας βάσεις διέμεινας, ἐπηρείαις ἀπερίτρεπτος, πονηρῶν δαιμόνων Αξιάγαστε.

Τῷομαλέω φρονὴ ματι, σύζυγον λιποῦσα καὶ βίου τάραχον, τὸν ζυγὸν Χριστοῦ ἐπόθησας, καὶ αὐτοῦ ὅπίσω ἡ κολούθησας.

Θεοτοκίον

Οὖ λιπων τὰ οὐράνια, Ἀχραντε κενοῦται Θεὸς ἐν μήτρᾳ σου, καὶ μετρεῖται ὁ ἀμέτρητος, τὰ ἀμέτρητά μου λύων πταίσματα.

Τῶν Μαρτύρων

·Ωδὴ ε'

«Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας, φῶς ἄγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνούντάς σε».

Οἱ πύργοι τῆς Χριστοῦ, Ἐκκλησίας οἱ ἄσειστοι, μοχλεύσεστι τῶν βασάνων, ἀπερίτρεπτοι σθένει, τοῦ Πνεύματος ἐδείχθησαν.

Ίνδάλματα Θεῶν, μιαρῶν ἐλεπτύνατε, καὶ ὕφθητε εὔσεβείας, καὶ ἀνδρείας εἰκονες, σεπτοὶ Μεγαλομάρτυρες.

Στρατεῖαν ἀληθῆ, ἐκ Θεοῦ διεζώσασθε, τὴν πρόσκαιρον δυναστείαν, παρωσάμενοι πίστει, καὶ χαίροντες ἥθλήσατε.

Θεοτοκίον

Ἐνώκησεν ἐν σοί, χωρηθεὶς ὁ ἀχώρητος, καὶ ἔδειξεν οὐρανῶν σε, πλατυτέραν Παρθένε, διὸ σὲ μακαρίζομεν.

Τῆς Ὁσίας

·Ορθίζοντες βιώμέν σοὶ

Φορέσασα τὸ σχῆμα τὸ ἄγιον, ὡς Ματρῶνα, ἔχθρὸν τὸν ἀλάστορα, ἀσχημοσύνην ἐνέδυσας.

Τρεόντων ἀντηλλάξω τὰ μένοντα, καὶ συζύγου, μνήστορα ἀθάνατον, φωταγωγὸν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Όλονυκτὸν προσάγουσα δέησιν, τῷ Δεσπότῃ, Ματρῶνα ἐκοίμισας, τὰς ἡδονὰς τὰς τοῦ σώματος.

Θεοτοκίον

Νεκρῶν τε καὶ τῶν ζώντων Δεσπότην, ἀποτεκοῦσα, τὰ πάθη Πανάμωμε, τὰ τῆς σαρκός μου θανάτωσον.

Τῶν Μαρτύρων

‘Ωδὴ σ’

«”Ηλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ κατεπόντισέ με, καταιγίς πολλῶν ἀμαρτημάτων, ἀλλ' ὡς Θεὸς ἐκ φθορᾶς μὲ ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε».»

Πόνοις αἰκισμῶν ἐγκαρτερήσας, Ὄνησιφόρε Μάρτυς, δρόμον ἤνυσας τοῦ μαρτυρίου, καὶ νικητής, γεγονῶς ἀπείληφας, τὰ βραβεῖα τὰ οὐράνια.

Ἀλλήλοις συνδούμενοι τὴ πίστει, προσδεδεμένοι ἄμφω, καὶ συρόμενοι λύσιν τοῦ σκήνους, οἴα στερροί, Αθληταὶ ὑπέστητε, τῷ Κυρίῳ συναπτόμενοι.

Ἴπποις προσδεθέντες καὶ βιαίως, διασυρθέντες γνώμη, τοῦ δικάζοντος βιαιοτάτη, οἱ εὐκλεεῖς, τοῦ Κυρίου Μάρτυρες, θείου τέλους ἡξιώθησαν.

Θεοτοκίον

Νόμον δίχα φύσεως Παρθένε, τὸν νομοδότην τίκτεις, ἀναπλάττοντα τὴν συντριβεῖσαν, φύσιν ἡμῶν, ὃν δυσώπει σώσαι με, ἀμαρτίαις συντριβόμενον.

Τῆς Όσίας

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ

Ως ὅρνις εὐκέλαδος ἐν τῷ ἄλσει τῆς ἀσκήσεως ἥδὺ προσφωνοῦσα, ώς νοητά, ἐφειλκύσω στρουθία, ἰερωτάτων γυναιίων συνάθροισιν, τὰ θήρατρα τοῦ δυσμενοῦς, διαδράσα Ματρῶνα ἐν Πνεύματι.

Σαρκὸς μὲν φιλοσοφία κρατοῦσα, καὶ δαμάζουσα τὰ πάθη Όσία, τῆς δὲ ψυχῆς, τὸ τερπνότατον κάλλος, περιφανῶς τῷ Χριστῷ εὔτρεπτίζουσα, ώραία τε καὶ εὐπρεπής, ἐγνωρίσθης Ματρῶνα θεόσοφε.

Ἄγγέλων ἐπὶ τῆς γῆς πολιτείαν, ἐπεπόθησας ὑμνοῦσα ἀπαύστως, τὸν δι' ἡμᾶς, ἐξ ἀγίας Παρθένου, ὑπερβολὴ σαρκωθέντα χρηστότητος, τὴν φύσιν τε τῶν γυναικῶν, κατ' ἔχθρον τοῦ δολίου νευρώσαντα.

Θεοτοκίον

Δεδούλωτο ἀμαρτία ἡ φύσις, τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ ταύτην ἐρρύσω τῆς πονηρᾶς, Θεοτόκε δουλειας, τὸν τῶν ἀπάντων Δεσπότην κυήσασα, τὸν δείξαντα πάσιν, τῆς ζωῆς τὰς εἰσόδους Πανάμωμε.

Ο Εἰρμὸς

«Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν, ἡ ψυχή μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἀδῃ προσήγγισε, καὶ δέομαι ὃς, Ἰωνάς. Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς μὲ ἀνάγαγε».

Κοντάκιον τῶν Μαρτύρων

Ὕχος β' Τὰ ἄνω ζητῶν

Μαρτύρων δυάς, ἀθλήσαντες στερρότατα, ἐχθροῦ τὴν ὀφρύν, εἰς γὴν κατηδάφισαν, ἐλλαμφθέντες χάριτι, τῆς ἀκτίστου Τριάδος οἱ ἔνδοξοι, καὶ νὺν μέτ' Αγγέλων αὐτῇ, πρεσβεύουσιν ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Καὶ τῆς Όσίας ὅμοιον

Τὸ σῶμα τὸ σόν, νηστείαις Κατατήξασα, ἐν μέσῳ ἀνδρῶν, Ματρῶνα κατοικήσασα, προσευχαὶς σχολάζουσα, τὸν Δεσπότην ἐνθέως ἐθεράπευσας, δι' δὲ πάντα κατέλιπες, ὁσίως τὸν βίον διανύσασα.

Ο Οἶκος

Ἄνοιξον μου τὸ στόμα Χριστέ μου, ἀνυμνῆσαι καὶ λέγειν τοὺς ἀγῶνας τῆς σῆς Όσίας Φιλάνθρωπε, ὅπως τὰ πάντα καταλιποῦσα, καὶ ποθήσασα μόνον σὲ τὸν Νυμφίον, τὸν ἐπὶ γῆς ως φθαρτῷ ἐλογίσατο ἄπαντα, καὶ τὸν τύπον τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ ἐν ἑαυτῇ τυπώσασα, δαιμόνων θράση κατήργησε, καὶ εἰς τέλος αὐτοὺς ἐξηφάνισεν, ὁσίως τὸν βίον διανύσασα.

Συναξάριον

Τὴ Θ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Άγίων Μαρτύρων Ὄνησιφόρου καὶ Πορφυρίου.

Στίχοι

- Ἰποις Ὄνησιφόρε πρὸς Θεὸν τρέχων,
- Ἐχεις συνιπτεύοντα καὶ τὸν Ἰκέτην.
- Νύσσης οὐρανίης ἐπέβητ, ἐνάτη ὡς ἀθληταί.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, Μνήμη τοὶς Ὁσίᾳς Μητρὸς ἡμῶν Ματρώνης.

Στίχοι

- Ζωῆς μελλούσης ἀξιοῦται Ματρῶνα,
- Ως ἐν βίῳ ζήσασα ταύτης ἀξίως.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, Μνήμη τῆς Ὁσίᾳς Θεοκτίστης τῆς Λεσβίας.

Στίχοι

- Λέσβου τὸ θρέμμα, παρθένος θεοκτίστη,
- Κτίστη Θεῷ πρόσεισι νύμφη παγκάλη.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, Μνήμη τῶν Ἅγιων Γυναικῶν, Εὐστολίας καὶ Σωπάτρας.

Στίχοι

- Ὄλη καλὴ σὺ πρὸς Θεὸν χωρεὶς Λόγου,
- Στολαὶς σταλεῖσα ψυχικαὶς Εὐστολία.
- Σωπάτρα Πατρὸς Πνεύματός τε καὶ Λόγου,
- Θρόνῳ παρέστη, δοῦσα γῆ τὸ σαρκίον.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, Μνήμη τοῦ Ἅγιου Μάρτυρος Ἀντωνίου.

Στίχοι

- Ἀντώνιον κτείνουσι τὸν θεῖον ξυλοῖς,
- Οἱ τὸ ξύλον τιμῶντες ὡς Θεὸν πλάνοι.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, οἱ Ἅγιοι Χριστοφόρος καὶ Μαῦρα ξίφει τελειοῦνται.

Στίχοι

- Πλάνην ἀμαυρὸν Μαῦρα καρθεῖσα ξίφει.
- Χριστοῦ δὲ τμηθεὶς φῶς ὁρᾷ Χριστοφόρος.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ὁ Ὁσιος Ἰωάννης ὁ Κολοβὸς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Στίχοι

- Ἰωάννην ἔκρυψε γῆς βραχὺς τόπος,
- Ὁς, κὰν βραχὺς τὸ σῶμα, τὴν πρᾶξιν μέγας.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ὁ Ὁσιος Ἐλλάδιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Στίχοι

- Εἴ καὶ μετέστης, Ἐλλάδιε, τοῦ βίου,
- Πίναξ ἔμεινας ἀρετῶν τοὶς ἐν βίῳ.

Οἱ Ὁσιοι καὶ θεοφόροι πατέρες ἡμῶν Εὐθύμιος καὶ Νεόφυτος, οἱ κτίτορες τῆς σεβασμίας μονῆς τοῦ Δοχειαρίου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Ταὶς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Μαρτύρων

Ωδὴ ζ'

«Ἄβραμιαῖοι ποτέ, ἐν Βαβυλώνι Παῖδες, καμίνου φλόγα κατεπάτησαν, ἐν ὕμνοις κραυγάζοντες, Ὁ τῶν

Πατέρων, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Εὐγενεστάτης ψυχῆς, τοὺς εὐγενεῖς σου τρόπους, ὑποδεικνύων ὥμολόγησας, τυράννων ἐνώπιον, Ὁ νησιφόρες Μάρτυς, Θεὸν σεσαρκωμένον.

Τὴν δι' αἰῶνος θείαν, ἐλευθερίαν στέργων, τῷ σῷ δεσπότῃ ὃς εὐήκοος, οἰκέτης συνήθλησας, καὶ σὺν αὐτῷ χορεύεις, Πορφύριε παμμάκαρ.

Αἴμασι θείοις ύμῶν, τὴν ἐπηρμένην φλόγα, τῆς ἀθείας κατασβέσαντες, βοᾶτε Πανεύφημοι, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἴνα τῆς μακαρίας, καὶ ἀθανάτου δόξης, ἀξιωθῆτε τὸν μακάριον, ὑπέστησε θάνατον, θεοφεγγεῖς ἀστέρες, τοῦ νοητοῦ Ἡλίου.

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένον Λόγον, σῶν ἐξ αἱμάτων τίκτεις, βριτοὺς Θεῶσαι εὐδοκήσαντα, Παρθένε τοὺς μέλποντας, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῆς Ὄσίας

Παῖδες Ἐβραίων

Ὥσπερ τρυγὸν ὡραιοτάτη, διετήρησας Θεῷ τὴν σωφροσύνην, εὐτεκνίαν, παθῶν στειρώσει Μακαρία, ώς ἀληθῶς πλουτήσασα, διὰ σοῦ τῶν σεσωσμένων.

Κόσμον σεμνὴ καὶ τὰ ἐν κόσμῳ, καταλείψασα ἐνθέω πεποιθήσει, ὑπερκόσμιον νύν, κληροῦσαι κληρουχίαν, Μοναζουσῶν ὑπάρχουσα, ἀληθῶς Ματρῶνα κόσμος.

Θεοτοκίον

Λύουσα Εὗας τὴν κατάραν, παναμώμητε ἐγέννησας Παρθένε, τὸν τῶν ὄλων θεον, ἀφράστως συλλαβοῦσα, καὶ ὑπὲρ νοῦν κυήσασα, σωτηρίαν τοῖς ἀνθρώποις.

Τῶν Μαρτύρων

Ωδὴ η'

«Τὸν ἐν Σταυρῷ, σαρκὶ προσηλωθέντα, καὶ ὑποδείξαντα ἡμῖν ὅπλον εἰς σωτηρίαν, Παῖδες ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας».

Μέλη σπαραγμοὶς ἐκδεδωκότες, κατεσπαράξατε ἐχθροῦ, ἀσύνετον καρδίαν, μείναντες ἀσάλευτοι τὸν νοῦν, μεγαλώνυμοι στεφανηφόροι.

Αἴμασιν ύμῶν τὸ πὺρ ἐσβέσθη, τῆς ἀγνωσίας Ἀθληταί, πιστῶν δὲ κατηρδεύθη, πάντων καὶ καρδία καὶ ψυχή, ἀναθάλλουσα θεογνωσίαν.

Κύματα δεινῶν κολαστηρίων, τὴ κυβερνήσει τοῦ Χριστοῦ, διήλθετε καὶ ὅρμω, θείας βασιλείας οὐρανῶν, προσωριμίσθητε ἐν ἄφθαρσίᾳ.

Ἄνθρακες πυρὶ τοῦ Παρακλήτου, προσαναπτόμενοι σαφῶς, οἱ Μάρτυρες δειχθέντες, ἔφλεξαν τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἐφώτισαν τὴν οἰκουμένην.

Θεοτοκίον

Ρόδον ἐκλεκτὸν ἐν ταῖς κοιλάσι, Κόρη τοῦ βίου εὐρηκῶς, ἡράσθη σου τοῦ κάλλους, Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ σαρκωθείς, εὐωδίασε τὴν οἰκουμένην.

Τῆς Ὄσίας

Νικηταὶ τυράννου

Εὐσεβείας τρόποις, τὴν ψυχὴν κοσμήσασα Ματρῶνα, θεῖον τῷ Χριστῷ προσήξας, μελωδοῦντα

πάνσεμνε χορὸν παρθένων, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ τῶν σῶν ἰδρώτων, ὅμβροι θεία χάριτι τῶν παθημάτων, τοὺς ὅμβρους Ματρῶνα, θαλεροὺς ξηραίνουσι καὶ τὰς καρδίας, τῶν πιστῶς φοιτώντων πάντοτε ἀρδεύουσιν, ὅθεν σὲ τιμῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σεαυτὴν τοὶς ὅπλοις, πίστει καθοπλίσασα τῆς ἐγκρατείας, οὐκ ἐτρώθης βέλει, ἡδονῆς διάγουσα ἀνδρῶν ἐν μέσῳ, τὸν τὴν Εὔαν πάλαι τρώσαντα δὲ ἔτρωσας, λόγχη σωφροσύνης, Ματρῶνα μακαρία.

Θεοτοκίον

Ίδοὺ ἡ Παρθένος, ὃς φησιν ἐν Πνεύματι ὁ Ἡσαΐας, ἔσχεν ἐν κοιλίᾳ, τὸν ἡ μᾶς ρύσάμενον Ἄδου κοιλίας, εὐσεβῶς βιωντας, Ὅμνεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τους αἰῶνας.

Ο Είρμος

Νικηταὶ τυράννου, καὶ φλογὸς τὴν χάριτί σου γεγονότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου, σφόδρα ἀντεχόμενοι Παῖδες ἐβόων, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας”.

Τῶν Μαρτύρων

Ωδὴ Θ'

«Εὕα μὲν τὸ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσωκίσατο, σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνθησας, ὅθεν σὲ πάντες μεγαλύνομεν».

Ἴσχυσαν δυνάμει τοῦ Χριστοῦ νευρούμενοι, τοὺς ἀσάρκους μετὰ σώματος, καταπαλαῖσαι οἱ γενναῖοι ἀδάμαντες, οἱ στῦλοι τῆς πίστεως, καὶ νὺν εἰς οὐρανοὺς συνευφραίνονται, τοὶς ἀπ' αἰῶνος ἐναθλήσασιν.

Ως ἄρμα τοῦ Λόγου ἵερὸν γενόμενοι, τοὶς ἀλόγοις προσεδέθητε, Μάρτυρες θεῖοι καὶ πρὸς νύσσαν, οὐράνιον ἐφθάσατε χαίροντες, καὶ νίκης τὰ βραβεῖα ἐδέξασθε, ὅθεν ἀξίως μοκαρίζεσθε.

Σώματα ύμῶν Παγκεανῶν Περίδοξος, νὺν κατέχει κώμη Μάρτυρες, θείους πλουτήσασα προστάτας, ὅμᾶς καὶ ιατροὺς θεραπεύοντας, σωμάτων καὶ ψυχῶν ἀρρωστήματα, τῶν προσιόντων πίστει πάντοτε.

Ἡ θεία δυὰς καὶ φωταυγὴς Πορφύριε, Ἀθλοφόρε παναοίδιμε, Ὄνησιφόρε γενναιόφρον, Τριάδι τὴ Άγια πρεσβεύσατε, εἰρήνην καὶ δεινῶν ἀπολύτρωσιν, παρασχεθῆναι τοὶς ὑμνοῦσιν ὅμᾶς.

Θεοτοκίον

Φορέσας μὲ ὅλον ἐκ τῶν σῶν προέρχεται, ὡς νυμφίος Παναμώμητε, θείων αἵμάτων ὁ Δεσπότης, καὶ γάλακτι ἐκτρέφεται ἄπασαν, τὴν κτίσιν διατρέφων βουλήματι, εὐλογημένη ἀειπάρθενε.

Τῆς Ὁσίας Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή

Ως θεία σὺ περιστερά, ἀρετῶν κεχρυσωμέναις ταὶς πτέρυξι, Ματρῶνα ἔνδοξε, ἀνεκουφίσθης, καὶ νὺν κατέπαυσας, ἔνθα Ὁσίων οἱ χοροί, Δικαίων τὰ τάγματα, καὶ ἡ αἰώνιος, εὐφροσύνη καὶ χαρὰ ἀνεκλάλητος.

Στέργουσα τὸν ἐκ γυναικός, διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν ἀνατείλαντα, ἄδυτον Ἡλιον, τὴν καυστικήν τε καὶ δυσδιόδευτον, ράδιως ὥδευσας Σεμνή, τρίβον τῆς ἀσκήσεως, δαίμονας φλέγουσα, καὶ τὰ πάθη τῆς σαρκὸς ἐκλεαίνουσα.

Ἡ θεία μνήμη σου ἡμῖν, τηλαυγέστερον ἡλίου ἀνέτειλε, φωταγωγοῦσα ἡμῶν τὰς διανοίας καὶ τὰ νοήματα, ἐν ἥ μνημόνευε ἡμῶν, τῶν μνημονεύοντων σου, Ματρῶνα πάνσεμνε, παρρησίαν πρὸς Χριστὸν ὄντως ἔχουσα.

Θεοτοκίον

Φέρουσα Κόρη ταὶς χερσί, τὸν τὰ σὺν παντα τῷ νεύματι φέροντα, χειρὸς μὲ λύτρωσαι, τοῦ ἀλλοτρίου τὴ μεσιτεία σου, καὶ τῷ φωτί σου τὴν ἐμήν, διάνοιαν φώτισον, καὶ ἀλλοτρίωσον, τῶν παθῶν τῶν

άναιδῶς πολεμούντων με.

Ο Είρμος

«Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὅψιστος, ἐκὼν κατῆλθε μέχρι σώματος, Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρός, γενόμενος ἄνθρωπος, διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλάριον τῶν Μαρτύρων Γυναικες ἀκουτίσθητε

Τοὺς Μάρτυρας τιμήσωμεν, τοὺς ἐν ἀθλήσει λάμψαντας, καὶ καταυγάσαντας κόσμον, μαρτυρικαὶς ἀγλαῖαις, Ὄνησιφόρον τὸν μέγαν, καὶ τὸν σεπτὸν Πορφύριον, καὶ γὰρ αὐτοὶ πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ ἡμῶντῶν ἐν πίστει, αὐτῶν τελούντων τὴν μνήμην.

Καὶ τῆς Ὁσίας Ο οὐρανὸν τοὶς ἄστροις

“Ολον ύψωσασα τὸν νοῦν, τῆς σχέσεως τῶν γηῖνων, ἀνεπιστροφως Ματρῶνα, ὕδευσας τρίβον θεόφρον, τῶν ἐντολῶν τοῦ Σωτῆρος, διὸ ἡμῶν ὑπερεύχουν.

Θεοτοκίον

Ἴερωτάταις φωναὶς σε, σεπτοὶ Προφῆται Παρθένε, κατήγγειλαν ἐσομένην, Θεοῦ Μητέρα, διὸ σε, εἰδότες πίστει καὶ πόθῳ, γεραίρομεν Θεοτόκον.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἡ λοιπὴ Ακολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυτις.